

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9703 af 03/12/2002 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse A-46-02 om kontanthjælp - sygebehandling - overvægt - enkeltudgifter - uden for det offentlige behandlingssystem

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000106-02

Ankestyrelsens principafgørelse A-46-02 om kontanthjælp - sygebehandling - overvægt - enkeltudgifter - uden for det offentlige behandlingssystem

Resume:

Der kunne ikke ydes hjælp til behandling af overvægt uden for det offentlige behandlingssystem allerede fordi behandling af overvægt i sig selv ikke kunne anses for sygebehandling i aktivlovens forstand.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 614 af 26. juni 2001 - § 82

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var 22 år og kontanthjælpsmodtager ansøgte kommunen om hjælp til et ophold på et kurcenter med henblik på behandling af overvægt.

Ansøgeren, der siden barndommen havde været overvægtig, vejede knapt 150 kg. Hun var ca. 165 cm høj. Hun led af skizofreni, for hvilken lidelse hun var kommet i behandling i maj 2001.

Hun havde fra den 2. oktober 2000 til den 7. december 2001 været i behandling hos en diætist på et hospital, hvor hun havde gået til vejledning og vægtkontrol 1 gang månedlig.

Diætisten anbefalede et ophold på et kurcenter.

En overlæge i psykiatri havde udtalt, at der med ansøgerens store overvægt ville være stor risiko for, at hun udviklede type I diabetes. Hendes far og flere andre i familien havde denne lidelse.

Det udtaltes videre, at der ingen tvivl var om, at et ophold på et kurcenter ville have stor betydning for ansøgerens behandlingsforløb, og det anbefalede, at et sådant kurophold blev set som et samlet socialpsykiatrisk behandlingsforløb.

Kommunen gav afslag på betaling af ophold på kurcenteret.

Afslaget blev begrundet med, at behandling for overvægt måtte være en amtskommunal opgave. Ansøgningen sås ikke omfattet af aktivlovens § 82, da denne paragraf var subsidieret i forhold til andre regler. Endvidere sås behandling for overvægt ikke at være sygebehandling i aktivlovens forstand.

Nævnet stadfæstede kommunens afgørelse.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at overvægtighed ikke i sig selv kunne anses for en sygdom i aktivlovens forstand.

Endvidere fandt nævnet det ikke tilstrækkeligt lægeligt dokumenteret, at der var en sådan sammenhæng imellem de i ansøgningen og klageskrivelsen anførte sygdomme - risiko for udvikling af sukkersyge og skizofreni - og overvægtigheden, at den anførte behandling kunne anses for en sygdom i aktivlovens forstand.

Endvidere fandt nævnet det ikke godtgjort, at behandlingsmulighederne inden for det offentlige behandlingssystem var udtømte.

Nævnet lagde herved vægt på det oplyste om, at ansøgeren var i behandling hos en diætist samt på, at overvægtighed set i forhold til de anførte sygdomme i givet fald burde søges behandlet inden for det offentlige behandlingssystem, hvilket ikke sås at være forsøgt.

I anken blev det bl.a. anført, at samtlige behandlingsmuligheder for overvægt inden for det offentlige system var udtømte.

Der var vedlagt et brev fra diætisten, der oplyste, at ansøgeren havde gået til vægtkontrol hos hende siden 2. oktober 2000 med henblik på et vægttab. Vægten var dengang 153, 4 kg., og ansøgeren havde i den mellemliggende periode ikke gennemgået et mærkbart vægttab. Vægten havde generelt bevæget sig op og ned i et spænd på ca. 4 kg. Ansøgeren vejede 149 kg ved sidste konsultation den 7. december 2001, og det havde aldrig været muligt i hospitalets diætists regi at opnå en vægt under de 149 kg. Det oplystes, at ansøgerens BMI (Body Mass Index) lå på 51,5.

Det udtaltes videre, at det i et samråd på hospitalet var blevet vurderet at afslutte behandlingen, da det ikke havde været muligt at opnå et tilstrækkeligt vægttab i hospitalets regi med de midler, tid og ressourcer, der var til rådighed.

Det oplystes, at det ikke længere var muligt at henvise overvægtige patienter med en BMI over 40 til diætistkonsultationer hos privatpraktiserende læger. Der var diætisten bekendt ikke andre muligheder i offentligt regi, der kunne tilbyde vægtkontrol til svært overvægtige.

Diætisten opfordrede derfor til, at ansøgeren blev tilknyttet et intensivt dagligt vægtreduktionsforløb i et andet regi, gerne et døgnregi, hvor den nødvendige og kvalificerede vejledning samt ekspertise ville være til stede til at opnå et varigt og ønskeligt vægttab.

Det fremgik af et journalnotat i kommunen, at diætisten telefonisk havde oplyst, at ansøgerens medicin, Risperdal var hovedårsagen til, at ansøgeren ikke tabte sig.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt behandling for overvægt kan anses for at være sygebehandling i aktivlovens forstand.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøgeren ikke var berettiget til hjælp efter aktivlovens § 82 til et ophold på et kurcenter med henblik på behandling af sin overvægt.

Begrundelsen for afgørelsen var, at behandling af overvægt i sig selv ikke kunne anses for sygebehandling i aktivlovens forstand.

Risikoen for, at ansøger udviklede sukkersyge som følge af sin arvelige disposition herfor og sin overvægt var ikke tilstrækkelig til, at der var tale om sygdom i aktivlovens forstand.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.